

Karetní večer

Maruška sedí ve svém křesle a dívá se z okna ven. Je už skoro tma a lidé na chodníku spěchají domů. Co asi budou doma dělat? Pustí si televizi, nebo si sednou společně ke stolu? Skoro jakoby zaslechla zvuk karet při míchání.

Byl zimní večer a venku pořádně mrzlo. Okna zvenčí byla pokryta mrazivými květy, které se Marušce tolik líbily. Uvnitř bylo příjemné teplo, které doprovázelo praskání hořících polen v kamnech. Na stole ležel čistý ubrus a na něm mísa plná sušených plátků jablek a švestek. Maruška si vzala jednu křížalu. Byla sladká a chutnala jako sluníčko v létě.

Babička přišla ke stolu s krabičkou, ve které bylo pexeso s obrázky zvířat. Společně je rozmístily na stůl a začaly hrát. Nejprve to moc nešlo, dvojice se hledaly těžko. Ale jak si zapamatovaly, kde leží kartičky se zvířátky, šlo jim to mnohem rychleji. Za chvíli si porovnávaly, kolik má která dvojic. A už zase hrály další hru. A další.

Z předsíně se ozvalo dupání nohou a babička vstala od stolu. Rychle připravila dědečkovi večeři. Maruška trochu zklamaně skládala pexeso zpět do krabičky. Dědeček po večeři vytáhl z šuplíku u stolu balíček karet. Byly už trochu ohrané a voněly dědečkovým tabákem. „Dnes tě, Maruško, naučím žolíky,“ řekl a spiklenecky na ni mrkl. Maruška poposedla na židli vzrušením. Karty! A žolíky – to je přece hra pro dospělé!

Ale dědeček už rozdával karty. Maruška jich měla v dlaních celou hromádku. Byly velké a klouzaly jí mezi prsty. „Nejdřív si je musíš srovnat,“ radil jí děda. Maruška dávala k sobě stejné barvy – srdce k srdci, listy k listům. Babička seděla vedle v křesle a pletla vlněný svetr. Její jehlice o sebe tiše cinkaly. „Tady máš žolíka,“ ukázal děda na kartu s veselou postavičkou. „To je velký pomocník. Umí nahradit každou kartu, která ti chybí.“ Maruška si žolíka dala hned na první místo jako vzácný poklad. Soustředila se tak moc, až ji hřály tváře.

Když se jí poprvé podařilo vyložit na stůl tři stejné karty, dědeček ji pochválil. „No vidíš, jde ti to lépe než mně,“ smál se. Babička přestala plést a pohládila Marušku po vlasech. Maruška se cítila šťastná. S dědečkem ten večer odehráli několik her, než ji babička poslala spát. Od té doby to byla její nejoblíbenější hra za dlouhých zimních večerů.

Maruška se v křesle pomalu protáhla. Venku už je úplná tma, ale jí u srdce hřeje vzpomínka na karetní večery s dědečkem. Cítí tu sladkou chuť křížal a slyší šustění karet.

Otázky ke vzpomínání

Jak jste trávili dlouhé zimní večery vy?

Jaké hry se u vás hrály u stolu?

Měli jste nějakou oblíbenou hru?

S kým jste ji hrávali?

Kdo vás učil hrát karty?

Jaké druhy karetních her umíte hrát?

Měli jste štěstí ve hře, nebo spíš v lásce?

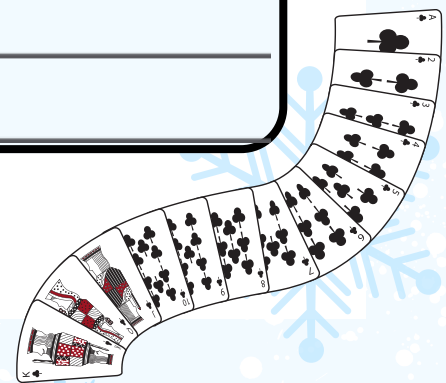
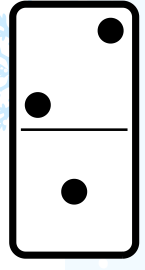
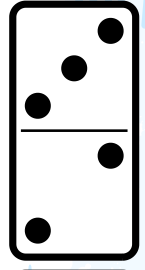
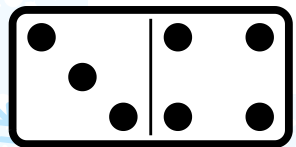
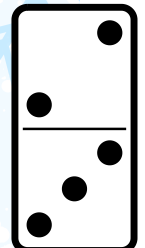
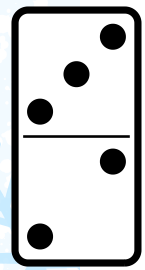
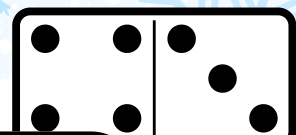
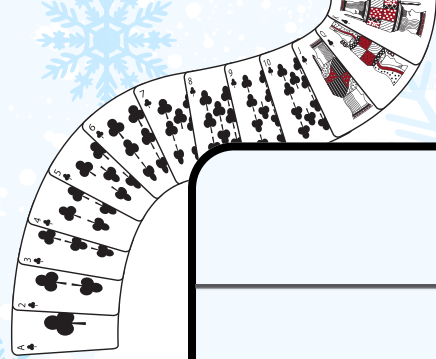
Kdo u vás doma nejčastěji vyhrával?

Kdo z rodiny neměl rád prohrávání?

Kdo z rodiny při hře občas „švindloval“?

Hráli jste jen tak, nebo o nějaké odměny?

Co dobrého bylo při hraní her na stole?

Vytvořila Romana Rochovanská v Canvě, 2026